

DEN DAG VICTOR VAR EN HELT

Victor er faktisk bare en helt almindelig dreng, der går i 3.klasse. Han synes ikke selv, at han er noget særligt, altså måske bortset fra, at han godt kan lide spegepølseadder med rosiner, og det er der ikke så mange andre i klassen, der kan. Men ellers kan han lide at spille fodbold og lege med Freja og Romario, og i skolen er hans yndlingsfag idræt, og det er vist meget normalt. Men så en dag skete der alligevel noget, hvor Victor faktisk var en vaskeægte helt.

Den dag det skete, var Victor og Romario på vej hjem fra skole. De gik og småsnakkede lidt og grinte, og talte om hvad de skulle lave i weekenden, og i øvrigt også om hvilken is, de bedst kunne lide. Det hele var rigtig hyggeligt, lige indtil ulykken skete.

Den fremmede pige på cyklen, var lige kørt forbi dem ude på cykelstien, men pludselig ud af ingenting kom en knallert forbi hjørnet og ramte hendes cykel og væltede hende.

Victor og Romario så det hele. Det var gået så hurtigt. Først havde pigen cyklet forbi dem, og så var knallerten kørt ind i hende, og nu lå hun og var væltet. Med cyklen ovenpå hende. Helt stille lå hun. Det var det værste. Og knallerten, den var bare kørt videre.

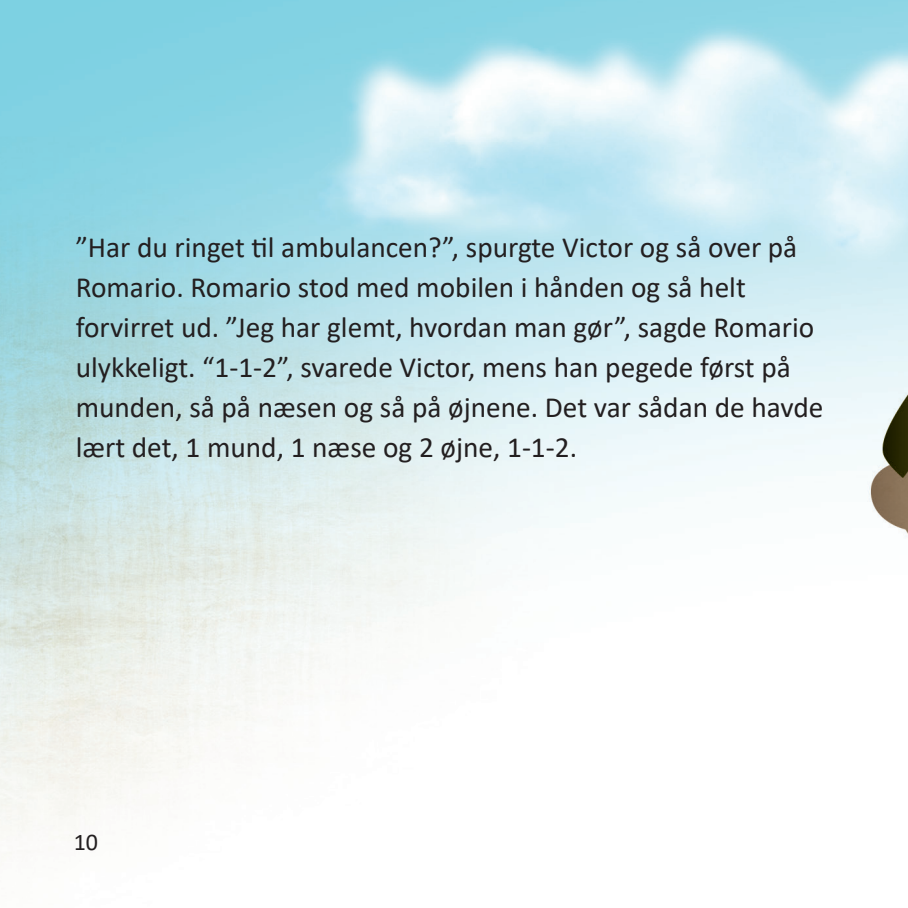
Victor og Romario skyndte sig hen til hende, så hurtigt de kunne. "Hallo! Hallooo!", råbte Victor, "er du okay?". Men pigen svarede ikke. Hun lå bare helt stille. Med lukkede øjne. "Er du okay", spurgte Victor igen, men der kom ikke noget svar. "Måske er hun død", sagde Romario nervøst, mens han fik løftet cyklen væk fra pigen. "Hun trækker vejret, tror jeg", sagde Victor og lagde øret helt ned til pigens mund. Jo, den var god nok, hun trak heldigvis vejret, men hun svarede stadig ikke. "Halloo, vågn op! Er du der? Hallooo!", råbte Victor til pigen, mens han ruskede hende i skulderen og klappede hende på kinden. "HALLOOOOOO". Men pigen svarede overhovedet ikke. "Hun er bevidstløs", sagde Victor. "Hun skal på skadestuen. Hurtigt Romario, ring efter en ambulance! Så vender jeg hende imens, hun skal i stabilt sideleje".

Det var som om, at Victor bare vidste præcis, hvad de skulle gøre. De havde lært om førstehjælp i skolen for ikke så lang tid siden, og selvom Victor normalt ikke altid kunne huske alt det, de lærte i skolen, så var det som om, han vidste alt om førstehjælp lige nu. Heldigvis, for det her var vist alvorligt! "Kom så", sagde han til sig selv og pigen. "Vi skal have din arm ud til siden, som om du vinker, sådan her, og så dit ben bøjet så det er ligesom et A, sådan her, hold i skulder og knæ, og så drejer vi". Victor holdt ved pigens skulder og knæ og drejede hende forsigtigt. "Og så din hånd under kinden, sådan der. Så", sagde han, "så ligger du sikkert".

"Har du ringet til ambulancen?", spurgte Victor og så over på Romario. Romario stod med mobilen i hånden og så helt forvirret ud. "Jeg har glemt, hvordan man gør", sagde Romario ulykkeligt. "1-1-2", svarede Victor, mens han pegede først på munden, så på næsen og så på øjnene. Det var sådan de havde lært det, 1 mund, 1 næse og 2 øjne, 1-1-2.

?

1-1-2

Romario ringede op og ventede lidt. Så var der nogen, der tog den.

"Hej, det er alarmcentralen, hvad er der sket?", spurgte en stemme i telefonen.

"En ulykke", nærmest råbte Romario. "Der er sket en ulykke. Det var pigen, hun faldt. Og han kørte. Og nu vågner hun ikke". "Rooolig", sagde stemmen i telefonen, "tag det stille og roligt, fortæl mig, hvad der er sket. Hvor er du henne?"

Romario fik fortalt stemmen, hvor de var, og hvad der var sket. Det hjalp at tale med stemmen. Den var helt rolig, og det smittede også lidt af på Romario. "Der kommer en ambulance", sagde Romario til Victor lidt efter. "Jeg skal bare blive her ved telefonen, og du skal tale til pigen. Bare sig et eller andet. Det er lige meget hvad".

”Et eller andet”, tænkte Victor, ”bare et eller andet skal jeg sige”. Victor tænkte på det han og Romario havde gået og talt om, inden ulykken skete, om det de skulle lave i weekenden og om is. Det kunne han fortælle om! Han fortalte og fortalte, mens han holdt pigen i hånden og aede hende forsigtigt på håret. Han vidste ikke helt hvorfor, det føltes bare rigtigt.

Endelig kom ambulancen! Den kom med fuld udrykning og de kunne både se de blå blink og høre sirenen. "WUU-IU-IU-IU", sagde det højt, da ambulancen med høj fart kom kørende hen imod dem. Den stoppede lige ved siden af dem, og to ambulancefolk i uniformer kom springende ud af ambulancen. De var meget hurtige. Den ene hentede en bårer fra omme bag i ambulancen, mens den anden kom hen til Victor og pigen. "Det var godt klaret I to", sagde ambulanceredderen til Victor og Romario. "Lad mig prøve at kigge på hende". Victor flyttede sig, så redderne kunne komme til.

Den ene lyttede lidt til pigen og mærkede på hende – det var nok efter hendes puls tænkte Victor – mens den anden kom hen med båren. Hurtigt fik de pigen op og ligge og kørt hende ind bagi ambulancen, sammen med den ene ambulanceredder. "Hun skal nok klare det", sagde den anden redder og smilede beroligende til Victor og Romario.

”Nu kører vi hende på hospitalet, og vi håber hun får det helt godt igen. Men havde I ikke hjulpet hende og ringet 1-1-2, så var det måske gået rigtig galt. Det var godt klaret, I er nogle rigtige helte!”. Redderen sendte Victor og Romario et sidste hurtigt smil, skyndte sig ind i ambulancen og kørte væk i høj fart med både sirener og blå blink.

Bagefter var der meget stille. Victor og Romario kiggede på hinanden. "Hold da op", sagde Victor. "Det var...".

"Ja", svarede Romario. De stod begge to tavse lidt. "Men du var godt nok god til førstehjælp", sagde Romario og kiggede beundrende på Victor. "Det var før du kom ind i klassen", sagde Victor. "Vi lærte det. De sagde, det var godt at kunne, for man ved aldrig, hvornår der sker en ulykke. Det havde de vist ret i..."

"Jeg synes, du var en rigtig helt", sagde Romario og klemte Victors skulder. "Ja", svarede Victor, "det var jeg vist". "Men du var nu heller ikke så dårlig", sagde han og smilede lidt til Romario. De havde vist begge to en lidt mærkelig følelse i kroppen over det, der var sket, men det føltes rigtig godt at vide, at de havde hjulpet pigen. For hvis de ikke havde gjort noget, så ville hun måske stadig ligge der på jorden. Nu kunne ambulancefolkene og lægerne på hospitalet i hvert fald hjælpe hende. "Kom", sagde Victor, "vi går hjem".

Den mærkelige følelse blev i Victors krop i lang tid. Den var der både, da han gik hjem, og da han fortalte sin far hele historien om pigen og knallerten, om telefonen og om at ringe 1-1-2 og ambulancen, og om redderne og alt det andet, der var sket. Men da Victors far ringede til hospitalet og fik at vide, at pigen, som hed Luna, var vågnet og ville få det godt igen, selvom hun havde fået en masse blå mærker og en brækket skulder, ja, så gik den mærkelige følelse væk. Og så blev Victor helt varm og glad inden i. Og langsomt blev smilet på hans ansigt større og større. Nu kom en anden følelse. Følelsen af at han ikke kun var en god ven, men faktisk var en ret fantastisk og vaskeægte helt! En førstehjælper. Og det var en dejlig følelse!

Læs den søde historie om Victor, der en dag på vej hjem fra skole sammen med sin ven Romario bliver helt.

Minibogen, der indeholder flotte illustrationer egner sig godt til højtlesning og dialogisk læsning for børn i børnehavealderen.

Minibogen kan også downloades gratis til tablets, computer og telefoner.

Hent den på www.førstehjælpi børnehøjde.dk

**HOVEDSTADENS
BEREDSKAB**

Børneulykkes
fonden

Salvequick.

Udgivelse 2016